

Arrest

nr. 318 233 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 augustus 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Op 2 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 februari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.08.2023 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 2005
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende Belgische vader, de genaamde A. (...) A. (...) A. (...) (NN.(...)) (hierna: de referentiepersoon) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een in Ghana opgestelde 'Certified Copy of Entry in Register of Births' voor, dewelke op 24.12.2021 werd geregistreerd. Het afschrift dateert van 4.01.2022. Hieruit blijkt dus dat de geboorte van betrokkene 16 jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte op 19.07.2005 geboren zou zijn.

De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 September 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Een registratie van de geboorte na 21 dagen, is echter wel onderworpen aan een geldboete. Een geboorte kan niet 12 maanden na de geboortedatum worden geregistreerd, behalve wanneer de Registrar een schriftelijke toestemming daartoe geeft en een geldboete wordt betaald (overeenkomstig artikel 8, lid 5 en 6 van de Registration of Births and Deaths Act).

Bovendien dient, om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd, de vader daartoe op de geboorteakte te staan vermeld als vader én als informant. De vader moet daarenboven op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dat geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Volgens artikel 9, sub b, van de Ghanese Registration of Births and Deaths Act bestaat een mogelijkheid tot erkenning indien de vader en de moeder ten overstaan van de Registrar samen aangifte doen van de geboorte en hij daarbij de akte samen met de moeder ondertekent. Als de vader op het moment van de aangifte van de geboorte niet in persoon aanwezig was, is er geen sprake van een geboorteakte waarin het vaderschap van de vader is vastgesteld. In dat geval dient er een verklaring te worden afgelegd, een zogenaamde naamgevingsprocedure, waarin hij erkent de vader van het kind te zijn. Kortom, staat de vader niet als informant op de geboorteakte, dient de vader aan te tonen dat hij het kind naar Ghanees recht erkent middels een zogenaamde naamgevingsprocedure of zal hij het kind in België nog moeten erkennen.

Aangezien de referentiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene. Evenmin toont betrokkene aan dat de naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden waardoor niet aangemerkt kan worden dat de referentiepersoon de juridische vader is. Bovendien was de moeder die vermeld staat op de geboorteakte, nl. de genaamde J. (...) A. (...) niet de echtgenote van de referentiepersoon gezien hij van 07.03.2003 tot 13.09.2011 gehuwd was met de genaamde M. (...), H. (...) (gehuwd te Ghana, uit de echt gescheiden te Gent). Dit zou dus betekenen dat referentiepersoon een kind zou hebben verwekt bij een andere vrouw in Ghana toen hij in België verbleef bij zijn Belgische echtgenote. Op zich kan dat natuurlijk wel, maar dan had de erkenning officieel moeten gebeuren. Betrokkene toont niet aan dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de Registration of Births and Deaths Act (zie supra) heeft plaatsgevonden.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981. Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist. Een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de

'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. De onbetrouwbaarheid van Ghanese geboorteaktes vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten.

Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. De inhoud van de akte wordt dan ook betwist overeenkomstig artikel 27 en 21 van het Internationaal Privaatrecht: gelet er geen enkel feit in de geboorteakte wordt gecontroleerd, raakt dit de Belgische openbare orde omdat niet uitgesloten kan worden dat een dergelijke geboorteakte op niet-waarheidsgetrouwe gegevens kan zijn opgemaakt. Het bepalen van de afstammingsband maakt een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel.

Het is namelijk niet duidelijk hoe betrokkene naar België is gekomen. Betrokkene heeft een paspoort bekomen op 04.07.2022 te Accra (Ghana). Paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte. Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Het huidige paspoort (nr. xxx) is niet bijgevoegd van een inreisvisum, terwijl Ghanese onderdanen niet vrijgesteld zijn van de visumplicht in België. In de Schengendatabank is betrokkene evenmin terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dit zou betekenen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, doch niet kan blijken wanneer, terwijl hij het (vermeende) kind is van een Belgische onderdaan en dus perfect gewoon op legale manier had kunnen reizen. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon is van een Belgische onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post (of toch minstens een toeristisch visum) en met een gepast visum naar België zou reizen om zich met zijn Belgische vader te herenigen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen binnenreist, met alle gevaren onderweg (o.a. mensensmokkelaars, oversteek op de oceaan) om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 22.11.2022. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis.

Indien mensen bij de Belgische ambassade een aanvraag tot gezinshereniging doen en de verwantschap wensen aan te tonen aan de hand van een laattijdig geregistreerde geboorteakte, wordt er systematisch een DNA-procedure gestart om de verwantschap met zekerheid te kunnen vaststellen. Betrokkene heeft door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade de DNA-procedure succesvol omzeild. Wat twijfels doet rijzen over de waarachtigheid van betrokkene is het feit dat uit de beschikbare gegevens van het administratief dossier van de vermeende vader blijkt dat de referentiepersoon in het verleden al vermeende zonen naar België probeerde te brengen (A. (...) P. (...) °(...) 2004, A. (...) G. (...) (...)1986, A. (...) E. (...) (...)11987), doch dat de visa voor deze zonen geweigerd werden omdat niet kon blijken dat de referentiepersoon de biologische vader van hen was (OV xxx). Minstens de referentiepersoon was dus op de hoogte dat de DNA-procedure vereist is om de verwantschap met betrokkene aan te tonen. Nalaten van de DNA-procedure te doen, net zoals niet tegemoetkomen aan de inhoudelijke bezwaren gesteld in de voorgaande weigeringsbeslissing dd. 10.05.2023, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verwantschap.

Alle overige voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De verwantschap met de referentiepersoon kan niet afdoend worden vastgesteld. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, i.c. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 27 en 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en de manifeste beoordelingsfout. Ter adstruering van zijn eerste middel, voert verzoeker het volgende aan:

“2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, zijn vader met een andere dame gehuwd was ten tijde van zijn geboorte en het niet duidelijk is wanneer verzoeker het Schengengrondgebied voor het eerst is binnengereisd.

De inhoud van de geboorteakte, waarvan de geldigheid en authenticiteit op zich niet betwist wordt, wordt door verweerder om deze redenen niet aanvaard.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het eerder ingeroepen feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn, zijn vader een kind buiten het huwelijk heeft gekregen en niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker het Schengengrondgebied is binnengekomen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan immers in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere motivering dat de inhoud van de akte betwist wordt omdat deze laattijdig zou geregistreerd zijn, verzoeker een overspelig kind langs vaderszijde zou zijn en de vader niet als informant op de geboorteakte staat, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, het erkennen van een overspelig kind of het niet vermeld staan als informant zou leiden tot een ongeldige geboorteakte.

Verweerders bewering dat met deze geboorteakte geen rekening kan worden gehouden toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Dat verweerder opwerpt dat de door verzoeker voorgelegde geboorteakte niet kan worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap in toepassing van artikel 44 Verblijfsbesluit.

Conform artikel 44 Verblijfsbesluit kunnen familieleden van een Unieburger die zelf geen Unieburger zijn, enkel genieten van het recht op gezinshereniging indien zij het bewijs voorleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de Unieburger die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 WIPR of internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Artikel 30 van het WIPR bepaalt: "Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk."

Hieruit volgt dat een buitenlandse geboorteakte, opdat deze rechtsgeldig kan worden voorgelegd, dient te worden gelegaliseerd. Indien geen gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte wordt voorgelegd, wordt deze niet op ontvankelijke wijze voorgelegd en wordt de inhoud ervan ook niet verder beoordeeld door de overheid.

Het Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten van Den Haag van 5 oktober 1961 (het apostilleverdrag) bepaalt dat de verdragsluitende staten de vereiste van legalisatie hebben afgeschaft en vervangen door een vereenvoudigde vorm een legalisatie, met name de apostille.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag een geapostilleerde authentieke geboorteakte heeft voorgelegd en verweerder deze apostille niet betwist heeft, noch de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte betwist heeft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes niet volstaan in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 30 WIPR.

Het gegeven dat Ghana geen partij is bij de Overeenkomst van Wenen van 8 september 1976 houdt geenszins in dat van een apostille voorzien uittreksel uit de Ghanese geboorteregisters in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Ghanese onderdaan om zijn afstamming te bewijzen.

Dat artikel 44 Verblijfsbesluit duidelijk stipuleert dat de bloedverwantschap kan aangetoond worden middels officiële documenten.

Dat in casu verzoeker een authentieke en van een apostille voorziene Ghanese geboorteakte heeft voorgelegd welke geldig is in Ghana. Dat verweerder bovendien de authenticiteit van de geboorteakte niet in twijfel trekt.

Dat het dan ook niet aan de Belgische overheden toekomt om de inhoud van een authentieke buitenlandse geboorteakte te betwisten louter omdat deze werd opgemaakt op een wijze die verschillend is van het opmaken van Belgische geboorteaktes, nl. via een laattijdige registratie.

Aangezien de door verzoeker voorgelegde Ghanese geboorteakte rechtsgeldig is in Ghana, kan verweerder de inhoud ervan geenszins rechtmatig betwisten en al helemaal niet op grond van artikel 44 van het Verblijfsbesluit, juncto artikel 30 WIPR.

Verzoeker wil ten overvloede nog verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De RvV merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van zijn rechten van verdediging, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze zijn rechten van verdediging door de bestreden beslissing zijn geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte door de gemachtigde. Immers heeft de Raad hieromtrent geen rechtsmacht gelet op het beroep dat tegen zulke beslissing overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig de artikelen 21 en 27 van het WIPR (*cf.* RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van dit middel dan ook inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het eerste middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel – onder meer de aangevoerde schending van de artikelen 27 en 30 van het WIPR – dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Dit neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, §1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te ontfangen (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt immers de geldende rechtsgrond, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Verweerder motiveert dat verzoeker ter staving van de bloedverwantschap met de referentiepersoon een Ghanese geboorteakte heeft voorgelegd, waaruit echter niet blijkt dat de referentiepersoon de juridische vader van verzoeker is. Verweerder besluit dat niet blijkt dat het juridisch vaderschap van de referentiepersoon ten aanzien van verzoeker vast staat, waardoor de verwantschap met de Belgische referentiepersoon niet is bewezen. Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker toe te kennen omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De verwijzing naar het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit het rapport waaruit hij zelf citeert in de bestreden beslissing – maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak

gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. *In casu* blijkt ook niet dat de laattijdige geboorteregistratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon, in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden, niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

In casu diende verzoeker met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging in om zich bij zijn Belgische vader te komen voegen. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker tracht zijn verwantschapsband met de referentiepersoon aan te tonen aan de hand van een Ghanese geboorteakte die werd geregistreerd op 24 december 2021. Verzoeker legt eveneens een Ghanes paspoort voor dat werd opgesteld in Ghana op 4 juli 2022. In de bestreden beslissing wordt aangaande de Ghanese geboorteakte – die zestien jaar na verzoekers geboorte werd geregistreerd – het volgende gemotiveerd:

“De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 September 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Een registratie van de geboorte na 21 dagen, is echter wel onderworpen aan een geldboete. Een geboorte kan niet 12 maanden na de geboortedatum worden geregistreerd, behalve wanneer de Registrar een schriftelijke toestemming daartoe geeft en een geldboete wordt betaald (overeenkomstig artikel 8, lid 5 en 6 van de Registration of Births and Deaths Act).

Bovendien dient, om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd, de vader daartoe op de geboorteakte te staan vermeld als vader én als informant. De vader moet daarenboven op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dat geval is er sprake van

erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Volgens artikel 9, sub b, van de Ghanaese Registration of Births and Deaths Act bestaat een mogelijkheid tot erkenning indien de vader en de moeder ten overstaan van de Registrar samen aangifte doen van de geboorte en hij daarbij de akte samen met de moeder ondertekent. Als de vader op het moment van de aangifte van de geboorte niet in persoon aanwezig was, is er geen sprake van een geboorteakte waarin het vaderschap van de vader is vastgesteld. In dat geval dient er een verklaring te worden afgelegd, een zogenaamde naamgevingsprocedure, waarin hij erkent de vader van het kind te zijn. Kortom, staat de vader niet als informant op de geboorteakte, dient de vader aan te tonen dat hij het kind naar Ghanees recht erkend heeft middels een zogenaamde naamgevingsprocedure of zal hij het kind in België nog moeten erkennen.

Aangezien de referentiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene. Evenmin toont betrokkene aan dat de naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden waardoor niet aangemerkt kan worden dat de referentiepersoon de juridische vader is. Bovendien was de moeder die vermeld staat op de geboorteakte, nl. de genaamde J. (...) A. (...) niet de echtgenote van de referentiepersoon gezien hij van 07.03.2003 tot 13.09.2011 gehuwd was met de genaamde M. (...), H. (...) (gehuwd te Ghana, uit de echt gescheiden te Gent). Dit zou dus betekenen dat referentiepersoon een kind zou hebben verwekt bij een andere vrouw in Ghana toen hij in België verbleef bij zijn Belgische echtgenote. Op zich kan dat natuurlijk wel, maar dan had de erkenning officieel moeten gebeuren. Betrokkene toont niet aan dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de Registration of Births and Deaths Act (zie supra) heeft plaatsgevonden.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981."

Hieruit blijkt dat verweerder de afwezigheid van een deugdelijk bewezen verwantschapsband als determinerend weigeringsmotief hanteert.

In de eerste plaats voert verzoeker aan dat door verweerder geen onderzoek werd gevoerd overeenkomstig artikel 27 van het WIPR. Verzoeker meent dat verweerder diende na te gaan of de Ghanaese geboorteakte overeenkomstig het Ghanaese recht als een rechtsgeldige geboorteakte wordt aanvaard, hetgeen *in casu* niet zou zijn gebeurd. Volgens verzoeker worden in de bestreden beslissing niet de toepasselijke Ghanaese wetbepalingen aangegeven volgens dewelke de voorgelegde Ghanaese geboorteakte ongeldig zou zijn.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. Verweerder verwijst vooreerst naar de toepasselijke Ghanaese wetbepalingen, namelijk de 'Registration of Births and Deaths Act' van 1965. Hij motiveert dat, overeenkomstig het Ghanaese recht, de vader van betrokkene op diens geboorteakte moet worden vermeld als 'vader' en als 'informant' om als juridische vader van de betrokkene te kunnen worden beschouwd. Verweerder stelt, met verwijzing naar artikel 9, sub b van de Registration of Births and Deaths Act, dat een kind in Ghana kan worden erkend wanneer de vader en de moeder samen aangifte doen van de geboorte en de vader daarbij de akte samen met de moeder ondertekent. Indien dit niet het geval is, moet er een zogenaamde naamgevingsprocedure worden doorlopen waarbij de vader het kind uitdrukkelijk erkent of moet de referentiepersoon zijn kind in België erkennen. Verweerder besluit dat de Belgische referentiepersoon niet als 'informant' aangeduid staat op de voorgelegde Ghanaese geboorteakte, waardoor het juridisch vaderschap niet vast staat overeenkomstig de geldende Ghanaese wetgeving. Verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon niet als 'informant' wordt vermeld op zijn geboorteakte. Evenmin toont verzoeker aan dat er een naamgevingsprocedure heeft plaatsgevonden. Verweerder besluit op basis van de voorliggende informatie dat niet is aangetoond dat de erkenning overeenkomstig artikel 9 van de Registration of Births and Deaths Act heeft plaatsgevonden, hetgeen de Raad niet onzorgvuldig voorkomt. Aldus levert verzoeker niet het bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon zoals is vereist overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad merkt op dat verzoeker zich kennelijk richt tegen een aantal bijkomende overwegingen uit de bestreden beslissing, terwijl hij niets inbrengt tegen het determinerende motief ervan, met name de vaststelling dat de referentiepersoon niet als zijn juridische vader kan worden beschouwd in de zin van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Deze reglementaire bepaling schrijft voor dat "(d)e familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, (...) enkel (kunnen) genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen." In de bestreden beslissing wordt na onderzoek geconcludeerd dat verzoeker geen deugdelijk bewijs heeft geleverd van zijn juridische afstammingsband, zodat hij zich niet kan beroepen op het verblijfsrecht voorzien in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de voorgelegde geboorteakte niet volstaat in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en/of artikel 30 van het WIPR. Er kan dienstig worden verwezen naar bovenstaande bespreking, waaruit duidelijk blijkt waarom de voorgelegde geboorteakte *in casu* niet kan worden aanvaard als een afdoende bewijs van de verwantschapsband tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Het gegeven dat de voorgelegde geboorteakte een apostille bevat, neemt niet weg dat het juridisch vaderschap van de Belgische referentiepersoon ten aanzien van verzoeker niet vast staat overeenkomstig het Ghanees recht.

Verzoeker somt in zijn middel nog een aantal vernietigingsarresten van de Raad van 2015 en 2016 op waarbij de bestreden beslissingen geen verdere motivering bevatten over de laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakten. De situatie uit deze arresten kan evenwel niet worden gelijkgesteld met verzoekers situatie. In de thans bestreden beslissing wordt immers uitvoerig gemotiveerd waarom het bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon *in casu* als onvoldoende waarachtig wordt gekwalificeerd. Uit de beslissing blijkt immers dat in sommige gevallen een laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakte wél als een deugdelijk bewijs kan worden aanvaard. In verzoekers geval werd echter omwille van de afwezigheid van de vermelding van de referentiepersoon als 'informant' bij de registratie geacht dat het 'juridische' vaderschap van de referentiepersoon niet afdoende bewezen werd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weldegelijk heeft onderzocht of de laattijdige registratie van de geboorteakte, zoals voorzien in de Ghanese regelgeving, toelaat de verwantschapsband ten opzichte van de referentiepersoon op deugdelijke wijze vast te stellen. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat de referentiepersoon niet als 'informant' optrad en weerlegt bijgevolg de pertinente vaststelling niet dat de Belgische referentiepersoon zonder een Belgische erkenningsakte 'juridisch' niet als zijn vader kan worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan door te oordelen dat de Belgische referentiepersoon juridisch niet als vader kan worden beschouwd, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor het gevraagde verblijfsrecht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormden in Ghana effectief een gezin en vormen ook in België een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker woont samen met zijn vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54;

EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.4 Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende Belgische vader. Hij gaat er echter aan voorbij dat het determinerende motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat zijn verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon niet is bewezen. Zoals uit het onderzoek van het eerste middel is gebleken, slaagt verzoeker er niet in dit motief te ontkrachten. In wezen voert verzoeker dan ook het bestaan aan van een beschermenswaardig gezinsleven met iemand waarvan de familieband niet is bewezen. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de bescherming van artikel 8 van het EVRM beroepen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN